

PREGO DE LA FESTA MAJOR D'ORGANYÀ DE 2022.

CARME CLOTET SOPEÑA I LOURDES TRAVÉ SUBEIX.

Carme - Il·lustríssim Senyor alcalde, regidores i regidors, ganxos i ganxes, amics i amigues, moltes gràcies a tots per la vostra presència, sigueu benvinguts en aquest inici de la nostra estimada festa major!

Lourdes - Ens sentim molt afortunades d'estar aquí, de pronunciar el pregó de la festa major d'enguany. En el si de la crisi sanitària provocada per la pandèmia, agraïm molt que ens hagin confiat a nosaltres les paraules d'aquest pregó tan especial. Ara, malgrat que encara hi ha situació covid ja ens podem reunir, ja podem passejar pels carrers del poble, retrobar-nos i celebrar la Festa. Volem celebrar la vida compartida amb cadascun i cadascuna de vosaltres, i també volem aprofitar l'oportunitat per explicar-vos la nostra experiència com a dones professionals de la sanitat dins el nostre poble.

Carme - Deixarem que siguin les paraules d'Irene Solà les qui encetin aquest pregó. A Canto jo i la muntanya balla hi llegim:

«Respiro ben fort perquè m'arribi fins al fons de tot dels pulmons aquest aire tan net, i tan moll i tan pur de muntanya. Aquesta aroma de terra i d'arbre i de matí. No m'estranya que sigui més bona, la gent aquí dalt, més autèntica, més humana, si respiren cada dia aquest aire».

Nosaltres respirem aquest aire cada dia, i sabem que ens agermana i ens fa grans. També sabem que aquest aire pot ser glaçat i insolent, que ens dona salut i també ens la pren.

Lourdes - Sobre aquestes pedres, sota aquest cel, vora aquests rius i rierols la vida és una i és la nostra, la sabem totes i tots, la respirem i la compartim. L'experiència a la muntanya és fascinant i és dura, i s'infiltra per tots els racons. La nostra tasca sanitària està fortament relacionada amb l'espai que ens acull, perquè forma part de la vida de cada pacient, i també de la nostra.

Carme - Ara canviem l'escenari, de la muntanya a la medicina, que també és l'espai que ens ha acollit en la nostra vida.

Estudiar medicina quaranta-cinc anys enrere o començar a treballar com a metgessa als anys vuitanta no era ni de lluny com pot resultar fer-ho avui en dia. El percentatge de dones estudiant el grau de Medicina a Catalunya ha augmentat radicalment en els últims 50 anys. S'ha passat d'un 85% d'homes i un 15% de dones a la Facultat de Medicina de la Universitat de Barcelona, aleshores l'única impartint els estudis, al 70% de dones i el 30% d'homes aproximadament a les facultats de medicina catalanes actuals. Són dades esperançadores. Però tot i que la professió de la medicina en els darrers anys s'ha feminitzat, els càrrecs de poder encara són en mans masculines.

Ara, pràcticament tothom ha normalitzat el fet que hi hagi metgesses a les seves consultes. Val a dir que quan vaig decidir estudiar medicina, el meu pare no ho va aprovar: ho considerava una professió d'homes i no li semblava bé que jo anés a Barcelona a estudiar per ser metge. La meua mare (gràcies mare per haver-me transmès la visió feminista del món), va insistir i totes dues, recordo com si fos ara, vàrem agafar el tren fins a Barcelona i vàrem anar a Hospital Clínic a formalitzar la matrícula.

Després de les oposicions vaig escollir el meu destí, Organyà, el poble de les Homilies, les parades de pomes i bolets a la carretera. No en sabia massa cosa més, de la plaça on passaria la major part de la meua vida. Els primers temps en el meu destí no varen ser fàcils: era dona, molt jove, tenia vint-i-cinc anys, feia molt poc que havia acabat la carrera... a la vegada, el fet de treballar en un poble petitó tenia coses fantàstiques, però complicava la feina. Com ja hem dit, aquest aire tan net i tan pur ens dona salut i també ens la pren:

En l'àmbit professional ser metge rural implicava un aïllament total, estar de guàrdia les 24 hores, fer festa algun cap de setmana si l'alcalde Sr. Vila ho autoritzava i el metge de Coll de Nargó hi estava d'acord... Però era la meua plaça, el que havia desitjat sempre.

Com a contrapartida, tenia un àngel a la meua vora, la persona que m'ha acompanyat en els moments més feliços i els més complicats tant en l'àmbit personal com professional de la meua vida. Molts cops penso que sense ella res hagués estat igual. Ella fa que tot rutlli, tot es resolgui, que el dia a dia sigui fàcil. La Lourdes ha

estat la meva infermera, germana, psicòloga, sac de gemecs, una gran professional, digna deixeble de Florence Nightingale, una infermera que va més enllà de la xeringa i l'esparadrap. Avui tinc una emoció gran pel fet de compartir amb ella aquest pregó de la festa major.

Lourdes - Els meus inicis també se situen a Barcelona on amb tan sols disset anys vaig iniciar els estudis de la carrera d- Infermeria i em vaig instal·lar a casa de la meva germana Conxita també infermera.

S' em fa molt difícil recordar la meva vida sense la motxilla d' infermera, ja que ha estat tota una vida de dedicació i admiració a aquesta professió tan humana i que tant estimo. Contràriament al que succeïa a la facultat de medicina en aquells moments a infermeria érem dones, dones que tenien cura dels malalts ,no recordo que hi hagués cap noi a la meva promoció.

Actualment, tot i que en el nostre col·lectiu hi ha una majoria aclaparadora de dones, cada vegada són més els homes dedicats a la tasca de cures en infermeria, i em consta que hi ha grans professionals del gènere masculí.

En acabar la carrera vaig treballar inicialment en infermeria hospitalària, i més endavant a Martinet , fent el que m' agradava que era l' atenció primària en un àmbit rural. Molt agraïda a la gent de Martinet i Cerdanya ,em van tractar molt bé.

El 1983, amb vint-i-cinc anys, després de guanyar les oposicions vaig escollir plaça també a Organyà, eren uns altres temps, disposàvem de pocs recursos materials per poder fer bé la feina , es treballava molt la patologia aguda , molt poc la prevenció i l' atenció a malalts crònics, en l'àmbit formatiu l' aïllament feia que fer qualsevol curs o assistència a un congrés fos pràcticament impossible. Actualment, amb la reforma sanitària, disposem del material adequat per fer front a qualsevol patologia, fem reciclatge i cursos presencials i en línia i dediquem temps a fer alguna cosa molt important com és la prevenció i l'atenció comunitària. Però és que jo he tingut la gran sort d'anar creixent al costat d'una gran persona i una gran professional, la Dra. Clotet, les dues hem format un equip durant quaranta anys, ella ha estat la meva mestra, metgessa, companya i una gran amiga. Una de les moltes qualitats que admiro d'ella és el seu potent "ull clínic" tan aviat com entrava al seu despatx un pacient semblava que li fes un escàner, enfocava el diagnòstic i rarament s'equivocava. Aquest fet té poc de màgia, la fórmula ve a ser una barreja d' experiència, del coneixement de l'estat de salut de les persones des de molts anys enrere, i el saber del seu entorn.

Carme - Recordem dos moments complicats en el decurs d'aquets trenta-nou anys de treball conjunt:

El primer, la lluita compartida amb les companyes de Coll de Nargó, la Sra. Dolors Farre i la Dra. Antònia Peralba, per mantenir els consultoris locals davant la insistència per part de les autoritats sanitàries, seguint el pla de reforma de l'atenció primària, perquè ens incorporéssim al cap d'Oliana i es centralitzessin les consultes i les urgències des d'aquesta localitat . Vàrem aconseguir frenar-ho, potser com diu la Dra. Peralba "tenim un caràcter molt fort i les idees molt fermes". Tant, que els va quedar clar que nosaltres érem una mena de República independent de l'ABS Alt Urgell Sud i varen consentir en mantenir els consultoris locals. Pensem que és imprescindible continuar exercint l'atenció sanitària en les nostres respectives poblacions, i és un orgull i una sort que això continuï essent així.

Lourdes - El segon, la pandèmia per la covid, un fet que mai haguéssim pensat haver de viure, on professionals i pacients vàrem patir molt. Nosaltres ens enfrontàvem a un enemic desconegut sense pràcticament cap protecció, veient com pacients en qüestió d'hores empitjoraven, sense cap opció terapèutica i sabent que molts companys nostres morien per la infecció d un virus totalment desconegut i imprevisible. Realment vist ara des de la perspectiva que dona el temps va ser una situació molt complicada.

Carme - Permeteu-me reproduir un fragment del Jurament Hipocràtic, el modern del 2007:

«Recordaré sempre que hi ha una part d'art i una part de ciència en la medicina, i que la simpatia, la calidesa i la comprensió poden ser més poderoses que el millor bisturí o el millor medicament.»

Nombrosos estudis demostren que la relació clínica de confiança és per se terapèutica. La tasca del metge i infermera de vegades no és només curar, sinó acompanyar el malalt, ser allà, al seu costat. Això crea relacions estretes. Molts pacients t'expliquen problemes molt íntims, mèdics o no, que no han confiat a ningú.

Lourdes - Fent aquest tipus d'atenció sanitària hem estat molt felices i n'estem molt orgulloses, tenim la sort de poder dir que hem tingut una vida professional plena: una feina molt gratificant en un entorn preciós. Pocs professionals han treballat quasi quaranta anys en la mateixa plaça. Ho sabem tot de vosaltres, tenim un coneixement holístic, no només de la vostra condició física, també la psíquica i la social, i no tan sols en l'àmbit individual, sinó també familiar i comunitari. Durant aquests trenta-nou anys hem conegut i atès, dins d'una mateixa família, diferents generacions: els avis, els fills, els nets... i això et fa sentir molt a prop de la gent.

Carme - És per això que reivindicuem ara i aquí la figura del metge i infermera de família dins el sistema sanitari, i la importància d'allò que es diu longitudinalitat: restar molts anys a la mateixa plaça, fet que com nombrosos estudis demostren, salva vides .

Des d'aquí demanem que no s'acabi: cal incentivar l'atenció sanitària en un medi rural ,fer -ho atractiu per als nous metges i diplomats d'infermeria, que sigui una opció de vida i es quedin al poble ,que continuïn cuinant aquesta confiança a foc lent.

Estem segures que vindran nous llaços entre professionals i pacients tan bonics i fermes com els que hem anat trenant , vosaltres i nosaltres, durant tot aquest temps.

Ara, per problemes de salut, he hagut de penjar la bata abans del moment previst. No trobo a faltar la feina (aquests darrers anys de pandèmia han estat esgotadors), però sí als meus pacients. També enyor l'adrenalina i les meves companys de mirada brillant, la Lourdes, la Dra. Peralba, la Infermera Dolors, Nuri i Carmen administratives i l'Angelina de la farmàcia ,

Amb elles he viscut moments de tots colors, i mil històries que m'han fet créixer com a persona i com a metge. A elles Mil i mil gràcies per la confiança, per escoltar-me, per l'amistat i per l'estima.

A la gent d'Organyà els dic que espero haver estat a l'altura de les vostres expectatives i demano perdó pels meus errors. Gràcies per la confiança i per deixar-me entrar a casa vostra. Gràcies, per tant! Sempre us portaré dins del cor

Lourdes - Organyà ha estat un poble molt acollidor, així com la gent de les poblacions del costat. M'hi he trobat molt bé no només a nivell professional sinó també com a veïna, hi he tingut els meus fills , Gerard i Sandra, hi tinc la casa i m agrada participar i col·laborar en festes, actes, fires, també he estat regidora de sanitat i ensenyament.

Vull tenir avui un record especial per la meva germana Trini , a la que tinc permanentment en el pensament i en el meu cor, a ella li hagués fet molta il·lusió fer-me costat en un dia com avui.

Vull també donar les gràcies per la seva ajuda i per fer-ho tot tan planer a la meva companya de Nargó la infermera Dolors, a la Dra. Peralba, les administratives Carme i Nuri i a l'Angelina de la farmàcia.

Carme - Per acabar permeteu també, en un dia festiu com aquest, que us parli de la felicitat. La felicitat és un sentiment que necessita esser compartit i que s'encomana. Creix quan notem l'arrelament i el sentiment de pertinença al grup, a la comunitat i al poble.

Respirem ben fort, com deia Solà, i que res ni ningú ens esborri el somriure!

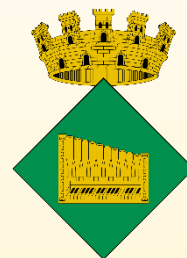
Lourdes - Hem dit que la felicitat s'encomana ,avui desitgem que us encomaneu un virus, el virus de la rauxa, de l'alegria del bon humor i de la diversió.

Passeu-vos-ho molt bé! Balleu i estimeu-vos molt! Gaudiu d'aquests dies de festa!

Carme - I ara sí, acabem aquest pregó i donem el tret de sortida a la festa major!

***Les dues* - Visca la gent d'Organyà! Visca la Festa Major!**

Organyà, 13 d'agost de 2022.

PREGÓ DE LA FESTA MAJOR D'ORGANYÀ

CARME CLOTET SOPEÑA i LOURDES TRAVÉ SUBEIX

Dissabte, 13 d'agost de 2022.